

Ministeriet har overset noget i en — hvad skal jeg [kalde det — Protokoltilførsel, der findes til den paa den nævnte Konference vedtagne Konvention. Den Bestemmelse, der tænkes paa, findes jo i Artikel 1 i den internationale Konvention, og den handler ganske vist om en Kvinde, Kone eller Pige, som er „mineur“. Dette oversætte vi ved, at vedkommende er mindre-aarig, altsaa ikke myndig, og her tænkes naturligvis ikke paa den formueretlige Myndighedsalder, men paa den personlige, som herhjemme indtræder ved 18 Aars Alderen. Men i Punkt b, som er en Protokoltilførsel til hele Konventionen, staar der udtrykkelig, at ved „mineur“ menes i nær-værende Tilfælde — altsaa kun i dette Tilfælde — en Aldersgrænse, som skal være fælles for alle Lande, og som er 20 Aar. Naar derfor Lovforslaget taler om „en Kvinde under 18 Aar“, saa synes jeg ikke, der er Grund til at gaa ned under, hvad man i alle Lande er bleven enig om i Konventionen. Jeg skulde ogsaa tro, at en Forhøjelse af Alderen til 20 Aar vilde bevirke, at Bestemmelsen blev mere effektiv, idet jeg gaar ud fra, at der er flere Kvinder mellem 18 og 20 Aar, som drive Erhverv ved Utugt, og overfor hvem denne Bestemmelse altsaa kunde komme til Anvendelse, end Kvinder under 18 Aar. Jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister at give sin Tilslutning til, at de 18 Aar ændres til 20, hvorved Bestemmelsen kommer i Overensstemmelse med Konventionen. Men saa staar der ogsaa i sidste Stykke, at den straffes, „som fremmer en Kvindes Bortrejse fra Riget, for at hun i Udlandet skal drive saadant Erhverv“. Det forekommer mig, at dette kan være en farlig Bestemmelse. For saa vidt den paagældende fremmer vedkommende Kvindes Rejse ud af Riget under Forhold, som føre hende ind under den hvide Slavehandel, ja, saa er der jo ingen Tvivl om, at Straffen ikke kan være for haard. Men jeg sætter nu f. Eks., at en Kvinde, der er 30—40 Aar, driver Erhverv ved Utugt og maaske har gjort det i de sidste 15—20 Aar. Naar hun nu vil rejse til Udlandet og nogen „fremmer“ hendes Rejse, som der staar, ved f. Eks. at yde Bidrag til hendes Rejse-udgifter og den Slags Ting, uden at der udøves nogen som helst Tvang eller Vold

eller, som der ogsaa staar i Artikel 2 i denne Konvention, er Tale om Myndighedsmisbrug og lignende, saa forekommer det mig, at det vil være en for streng Bestemmelse. Men ogsaa for ganske unge Kvinders Vedkommende, selv om de maaske ere noget over 20 Aar, kan det blive en for streng Bestemmelse. Jeg sætter f. Eks. det Tilfælde, at en Familie faar den Sorg, at et kvindeligt Medlem af den, f. Eks. en Datter, driver Erhverv ved Utugt. Familien har maaske gjort alle mulige Forsøg paa at faa hende bort fra denne Vej, det lykkes ikke. At hun bærer sig saaledes ad, er Familien en stadig Sorg og Plage, men naar den er paa det rene med, at det ikke er muligt at faa dette Pigebarn bort fra den Vej, skal det saa være saa overordentlig strafbart, at en saadan Familie, for at faa hende paa Afstand, efter at alt Haab om Forbedring, som sagt, synes at maatte være opgivet, bidrager til, at hun rejser til Udlandet? Det kommer jo nemlig ikke ind under Begrebet: den hvide Slavehandel, men vedkommende Familie, der gør dette, maa straffes efter Slutningen af § 4, og det forekommer mig, som sagt, at være en vel streng Bestemmelse. Som den staar her, forekommer det mig, at man maa være lidt betænkelig ved den.

I § 5 fandtes jo de meget omtalte Prygl, men da de nu ere gaaede ud af Loven, og jeg i sin Tid har udtalt mig imod disse Bestemmelser, er der jo ingen Grund til at komme dybere ind paa den Sag ved denne Lejlighed, saa meget mindre som det har vist sig, at selv om det var en Pligt for Dommerne i visse Tilfælde at anvende Prygl som Tillægsstraf, er Pryglestraffen kun bleven brugt et meget ringe Antal Gange, saa vidt jeg husker 14. At dens Anvendelse har indskrænket sig hertil, skønt det var en Pligt for Dommerne at anvende den, ligger jo i, at der skulde udøves et vist Skøn over, hvad der i det paagældende Tilfælde forstodes ved en „sagesløs“ Person, og ligeledes over, hvorvidt Gerningsmanden kunde antages at have været sig sine Handlingers Følge bevidst, og det er aabenbart, at Retterne altid have skønnet paa en saadan Maade, at de, hvor de have kunnet undgaa at bruge Bestemmelsen om Prygl som Tillægsstraf, have undladt at anvende den. Dette, som have faaet disse Prygl i Hen-